

JAROSLAV SMEJKAL

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE DRUHÁ BUDOVA MUZEA HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY

HODNOCENÍ VEDOUCÍHO PRÁCE PROF. ING. ARCH. LADISLAVA LÁBUSE

ÚVOD

Zadání nové budovy Muzea hlavního města Prahy severojižní magistrály v místě bývalého Nádraží Těšnov se opíralo o konkrétní stavební program Muzea HMP. Zadání bylo obtížné nejen díky velikosti a složitosti stavebního programu, ale i kvůli relaci požadovaných ploch vůči kapacitě pozemku nebo vazby na magistrálu, ovlivňující stávající atmosféru a prostředí místa. Základním východiskem návrhů byla vazba nové budovy muzea na město a zároveň vazba na magistrálu a míra jejího zapojení do řešení okolí stavby.

Velikost stavebního programu omezovala možnosti koncepce řešení, vylučovala použití volnějších prostorových řešení formou solitérního objektu v „parkově řešeném prostoru“ podél magistrály, jak je tomu u stávající budovy muzea. Většinu studentů vedl rozsah zadaného stavebního programu ke koncepci volně navozující na blokové uspořádání okolní zástavby, větších objemových celků sestávajících z menších elementů.

Při zadání ATZBP jsem předpokládal, že v rámci BP bude zpracována „jen“ menší, třeba administrativní, část objektu. Student však nepřistupoval ke zpracování BP formálně a tudíž chtěl rozpracovat především tu hlavní a také atraktivnější – výstavní část muzea. Vzhledem k relaci velikosti hlavního objemu a zanedbatelné velikosti ploch administrativní části, ve které je mimo jiné třeba vjezd do garáže, jsme se vzájemně dohodli, že v rámci BP zpracuje celý objekt, ale v měřítku 1:100. Což vzhledem velikostí prostorů nedělá problém, a pouze části, které vyžadují více podrobností, třeba hygienické zázemí, zpracuje v měřítku 1:50. Tuto skutečnost, enormní rozsah a provozní i technickou složitost řešené stavby, pramenící z mé dohody se studentem, prosím zohlednit při hodnocení práce.

KONCEPT

Jaroslav Smejkal se rozhodnul stavbu nového muzea řešit sochařskou formou, kompozicí drůzy několika nestejně vysokých, nepravidelně tvarovaných objemů, seskupených kolem centrální haly. Resp. ze dvou objemů – menší administrativní části a velké, ale vkládáním únikových vertikálních komunikací segmentované hmoty hlavních výstavních provozů muzea.

Stavba je formována jako blok domů – sestávající ze segmentů muzea, umístěný mezi magistrálou a sousedním blokem. Díky rozčlenění hmoty na menší objemy a její vazbě na okolní zástavbu i magistrálu, se daří dosáhnout relativní solitérnosti objektu muzea v prostoru podél magistrály. Muzeum se k magistrále nepřimyká, ani se k ní neobrací zády slepou fasádou, ale vytváří svébytným tvarováním půdorysu i objemu stavby samostatný, výtvarně pojatý element. Tento koncept přináší jedno z možných řešení, adekvátní této komplikované situaci a podmínkám lokality.

Půdorysná i provozní osa stavby je tvořena centrální schodišťovou halou s hlavní vertikální komunikací, umístěnou proti zapuštěnému hlavnímu vstupu na jižní fasádě. Hala je lemována ochozy, výstavní sály mají vlastní identitu a nejsou do ní orientovány, což svědčí univerzalitě využití sálů a všech stěn.

HODNOCENÍ

Zvolený koncept zástavby přináší mnohá pozitiva řešení vlastní stavby i její vazby na okolí. Koncept objemového řešení je úspěšně propsán do provozního a dispozičního řešení stavby, která v hlavních funkčních celcích – v expozicích i v prostorech pro veřejnost nebo v zázemí, poskytuje optimálně univerzální využití i členění. V přízemí se ve všech částech dispozice projevují výhody dané konceptem centrální haly, kolem níž jsou soustředěny všechny veřejnosti přístupné provozy. Dobré úrovně dosahuje návrh i v oblasti řešení fasád, i když by se zde mohlo diskutovat, zda třeba vstupní fasáda není až zbytečně uzavřená. V celku se však podařilo najít recept na protiklady zadání - potřebu uzavřenosti vnitřních prostor určených expozicím a otevřenosti stavby vůči svému okolí. Fasády, také díky rozčlenění ploch na menší části, nepůsobí těžkopádně a zcela uzavřeně, i když v některých částech je oken poskrovnu.

Návrh stavby byl v základních výkresech velmi úspěšně převeden do technické formy dokumentace, včetně výkresů stavebních detailů, s ojedinělým zaujetím řešit opravdu architektonické detaily formující výsledné architektonické řešení stavby a ne jen formálně naplnit požadované penzum výkresů.

Jaroslav Smejkal přistupoval ke zpracování vlastní BP velmi zodpovědně. Při konzultacích jsem měl pocit, že jedním s mladým kolegou - nadaným architektem, který má ambice, a přitom cítí zodpovědnost za návrh tak významné a přitom složité stavby, na tak prestižním a přitom komplikovaném pozemku. Ambice a zodpovědnost se projevily ve všech úrovních práce, od volby konceptu, formování návrhu, jeho převedení do technické dokumentace a průkazně právě při řešení detailů, které jsou studenty často pojímány jako nutný přívažek BP a nikoli jako základní element kvalitního – esteticky i technicky dobrého návrhu.

Projekt hodnotím 95 body, v klasifikaci ESTC známkou A.

Ladislav Lábus

7. března 2019